

CASI 40

[David Trueba, 2018]

403

ESTREA EN NUMAX: 29.06.2018 | V.O. | +7

Casi 40 (2018, 87')

Dirección: David Trueba

Guión: David Trueba

Elenco: Lucía Jiménez, Fernando Ramallo, Carolina África, Vito Sanz

Son: Salomé Limón, Jesús Llata, David Rodríguez

Montaxe: Marta Velasco

Fotografía: Marta Velasco

Música: Michel Legrand

Produtoras: Buena vida producciones, Perdidos G.C. (España)

Distribuidora: Avalon

Formato de proxección: DCP2K

Idioma orixinal: Español

FILMOGRAFÍA

Vivir es fácil con los ojos cerrados, 2013

¿Qué fue de Jorge Sanz?, 2010 [TV]

Bienvenido a casa, 2006

Soldados de Salamina, 2003

Obra maestra, 2000

La buena vida, 1996

PREMIOS E FESTIVAIS

Málaga 2018 (Premio especial do Xurado)

SINOPSE

Unha modesta xira de concertos volve reunir a dous amigos de xuventude. Ela, cantante de éxito, xa retirada da escena. El, que sobrevive como vendedor de produtos cosméticos, pretende relanzar a carreira musical de quen foi o seu amor de adolescencia. Trueba tráenos está road movie chea de cancións e un humor particular. Unha luminosa viaxe en furgoneta pola España interior, acompañando a dous vellos amigos que se debaten entre os seus desexos, ambicións e expectativas frustradas.

«Xeracional, melancólica e fermosa»

Agustín Rivera, EL CONFIDENCIAL

“O paso do tempo é o grande asunto da ficción”

Entrevista con David Trueba

Onde nace este proxecto? É complicado explicar a orixe deste filme. En 1996 busquei a dous actores mozos e non profesionais para os papeis protagonistas do meu primeiro filme como director, *La buena vida*. Atopei a Lucía Jiménez e Fernando Ramallo, daquela estudantes no instituto. Lucía cantaba nun grupo e Fernando debuxaba moi ben. Desde entón, hai xa máis de 20 anos, non volveramos traballar xuntos. Reunilos para rodar *Casi 40* foi por tanto un reencontro que funcionaba case como unha trama paralela á do filme. O guión fala do primeiro amor, do que significa o primeiro amor.

Como foi ese reencontro con Lucía e Fernando? Atopeimos máis maduros, pero cheos de ganas de traballar. Cando os coñecín non eran actores, agora son actores con vinte anos de experiencia profesional ás súas costas. Son moi distintos e a vida levounos por diferentes lugares. Pero desde tempo atrás quería reunilos de novo e prolongar algunhas ideas que estaban evocadas na miña última novela, *Tierra de campos*. Ao reencontralos no momento en que están a piques de cumprir 40 anos, a miña intención era relatar un treito de vida

que algúns definen como o segundo acto. Non sei se as peripecias humanas poden someterse ás estruturas do teatro clásico, pero para min o paso do tempo é o grande asunto da ficción. E este filme pretende contar iso, como o tempo trata as persoas, no seu caso, a quen viviu de maneira distinta un inesquecible amor de adolescencia.

Formulaches un diálogo co teu primeiro filme, *La buena vida*? Nunca o pensamos así. Non a volví ver desde que a estreei en 1996, así que non a teño moi presente. O que pretendíamos era falar de algo difícil de retratar no cinema. Como a experiencia da vida, o avanzar profesional e persoal te obriga a enfrentarte coas ilusións e vocacións da adolescencia. É inevitábel enfrontarse ao recordo e tamén saír tocado del, porque non hai ninguén, como di Lucía nas súas cancións, que fose quen de cumprir todas as súas promesas.

A música parece un motivo principal da película. Até que punto a narración se estrutura arredor das cancións que interpreta Lucía? *Casi 40* é un filme que ten unha estrutura de musical, onde as cancións neste caso completan a visión do pasado, son algúns dos grandes éxitos de Lucía un tempo atrás, cando tiña un grupo de certo nome. Ela pasou de triunfadora no mundo da música a alguén que abandonou esa vocación xuvenil. Ao seu carón, o personaxe masculino que interpreta Fernando Ramallo trata de rescatar outra ilusión igual de absorbente nos tempos da xuventude: o amor. Que foi do primeiro amor ou como

confesa o protagonista nunha escena do filme: acaso o primeiro amor sexa como unha figura familiar, como o pai e a nai, que se mantén sempre vivo e firme na lembranza.

Daquela as cancións elixidas son tamén unha visión do paso do tempo?

Claro, as cancións compóñense nun intre determinado e aínda que se escoiten moito tempo despois seguen a falar de que as compuxo naquel lonxano día. Por iso quería que fosen distintas, doutra cor emocional. Para iso empregamos tres cancións que me gustan moito, *Miedo* de Jorge Marazu, *Despertarme contigo* de Rebeca Jiménez e *Todo me recuerda a ti* de Señor Mostaza. Forman entre elas unha carreira ficticia daquela cantante que foi a Lucía que mostra o filme.

Pese a un certo aire de desencanto, o filme contén momentos de humor. Como o definirías?

Casi 40 avanza como un martelo polas intimididades dos protagonistas e o desencanto é probablemente o dunha xeración, os que agora fan corenta, que viron como en España esfarelaron os seus ideais de vida e profesión. Na autonomía das persoas, nos seus desencontros cronolóxicos, en lembrar cada cal os intres estelares da súa vida dunha maneira particular está a clave da historia e os personaxes. A viaxe, neste filme, volve ser viaxe interior máis ca xeográfica, como xa acontecía en *Vivir es fácil con los ojos cerrados* (2013).

Publicado en avalon.me
 Tradución: Xan Gómez Viñas

NA LIBRARÍA NUMAX

- Tierra de campos*, David Trueba**
Anagrama, 2017
- Abierto toda la noche*, David Trueba**
Anagrama, 2006
- Blitz*, David Trueba**. Anagrama, 2015
- La tiranía sin tiranos*, David Trueba**
Anagrama, 2018
- Saber perder*, David Trueba**. Anagrama, 2015

NUMAX

NUMAX, S. Coop. Galega
 Concepción Arenal, 9 baixo
 15702 Santiago de Compostela
 TELF 981 560 250 | www.numax.org

Abónate e ven sempre por 4,5€

Faite NUMAX!